

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Jiřím Tichým ve věci žalobce: A. S., nar. xxx, t.č. Vazební věznice č. x, xxx, xxx, xxx, zast. H.D., xxx, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, o zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2.12.2011 č.j. OAM-310/LE-LE05-LE05-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Stát prostřednictvím účetny Městského soudu v Praze je povinen zaplatit odměnu tlumočnicku JUDr. Tatjaně Bártové, bytem Praha 4, Lounských 983/6, ve výši 350,- Kč, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce žalobou podanou dne 29.12.2011 se domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2.12.2011 č.j. OAM-310/LE-LE05-LE05-2011, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., neboť nepřiznání doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu považoval za nezákonné. Namítal, že v případě návratu do vlasti by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, kdy původcem vážné újmy dle § 2 odst. 9 zákona o azylu může být i soukromá osoba, pokud nelze prokázat, že stát je schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem mu zajistit ochranu před pronásledováním nebo

vážnou újmou. Z předložených důkazů žalobcem vyplývá, že během roku 2009 mu bylo ze strany soukromé osoby konkurenčního podnikatele p. T. vyhrožováno fyzickým násilím a byl také opakovaně fyzicky napadán. Proto se po první sérii útoků v březnu 2009 obrátil na policii ve vlasti, nicméně jeho oznámení policie nepřijala a nikterak ve věci nekonala. Vzniklou situaci z obavy o sebe a svoji rodinu řešil vycestování do zahraničí. Do vlasti se opětovně vrátil až v září 2009, neboť se domníval, že došlo k uklidnění situace. Krátce po jeho příjezdu však došlo k dalšímu fyzickému napadení jeho osoby a zároveň mu bylo p. T. vysvětleno, že nemá smyslu se na policejní orgány obracet, neboť je schopen jakoukoli jeho snahu o pomoc zmařit. Za takovéto situace má odůvodněný strach z p. T., který mu vyhrožuje fyzickou likvidací jak jeho osoby, tak jeho rodinných příslušníků, a má odůvodněnou obavu v případě návratu do Ruska, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy od této osoby. I když původcem vážné újmy je osoba soukromá, je zcela přesvědčen, že důvody dle § 14a zákona o azylu jsou naplněny, neboť v minulosti se pokusil zajistit ochranu své osoby prostřednictvím státních orgánů vlasti, ty však odmítly předmětnou záležitost řešit. Vedle této hrozící újmy hrozí mu vážná újma vyplývající z možnosti odsouzení a věznění v rámci vykonstruovaného trestního řízení, jež proti němu je ve vlasti vedeno. I když nepatří k zájmovým osobám ruského režimu, a nijak se neangažoval proti vládě a trestní stíhání vůči němu není vyvoláno z důvodů jeho jakýchkoli protivládních aktivit, bylo však zahájeno z důvodu tlaku podnikatelské skupiny p. T., kdy tímto postupem mu již v minulosti vyhrožoval, což mu potvrdil i jeho zástupce zastupující jeho zájmy ve vlasti. Jestliže tedy p. T. disponuje dostatečnými prostředky k tomu, aby zajistil vykonstruované trestní stíhání vůči němu, lze mít odůvodněnou obavu, že by byl schopen v rámci trestního stíhání žalobci také způsobit vážnou újmu, a to ať již v rámci výkonu vazby či případného trestu odnětí svobody. Nad rámec důvodů pro zrušení rozhodnutí poukázal, že při posuzování udělení či neudělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. je kromě skutečností tvrzených žalobcem nutno vycházet ze zpráv MZ USA o dodržování lidských práv v Ruské federaci, materiálu Amnesty International ČR a dalších zdrojů popisujících situaci v ruském vězeňství, a dodržování lidských práv tamními orgány. S ohledem na skutečnost, že má být vydán na základě trestního zatykače k trestnímu stíhání do vlasti a jako zajišťovací opatření bylo orgány ČR zvoleno vzetí do vazby, měl žalovaný povinnost si objasnit význam pojmu nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení ve vztahu ke skutečnostem uvedených v dokumentech o zemi původu a v jejich světle shledat naplnění důvodu uvedených v § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Poukazoval, že smyslem zákona o azylu je poskytnout osobám jiných států ochranu v případě, že jsou pronásledováni z azylově relevantních důvodů nebo mají z takového pronásledování důvodnou obavu.

Podáním ze dne 9.2.2012 pak žalobce doplnil svoji žalobu o další body s tím, že vedle ust. § 14a zákona o azylu se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i dle § 12 zákona o azylu, kdy přiznání azylu se domáhá i z politických důvodů, neboť mocenskými orgány jeho vlasti bylo vůči němu vykonstruováno obvinění z činů, které nespáchal. Poukazoval, že posouzení žalovaného jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pouze v rovině ničím nepodložených subjektivních spekulací, Poukazoval dále, že v jeho vlasti neexistují žádné efektivní prostředky ochrany od nelidských a ponižujících podmínek v době držení ve vazbě, kdy se jedná o systémový hloubkový strukturální problém, neboť v Rusku jsou podmínky zadržených ve vyšetřovacích vazbách a během soudního řízení kruté, neúnosné, nelidské a ponižující, neboť v tomto právním systému neexistují právní prostředky, které by mohly zabránit porušení práva na ochranu před nelidským zacházením. Jeho výroky, na které žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje, jsou vytrženy z kontextu, překrouceny a zmanipulovány. V tomto směru má přesvědčení, že tlumočník, který byl přítomen během úkonů ve správním řízení, nepředkládal, přesně to, co řekl, což se týká případu např.

plukovníka B. Dále namítal, že se na území vlasti neskrýval, neboť společně se ženou a dětmi byl zaregistrován ve vlasti na jiné adrese, a to v místě bydliště rodičů jeho manželky. V žádosti o extradici pak státní orgány jeho vlasti záměrně a účelově tyto skutečnosti překroutily. Není též pravdou, že by se o svém trestním stíhání v Rusku dozvěděl od plukovníka B. v dubnu nebo květnu 2010, který měl toto přes své kontakty zjistit. Naopak o vedení trestního stíhání nevěděl až do doby svého zadržení na území ČR, a proto neměl žádný důvod požádat o mezinárodní ochranu na území ČR dříve. Dále poukazoval na nesprávný postup obecných soudů, zejména Vrchního soudu v Praze, v řízení o jeho extradici, a zároveň též poukazoval na rozhodnutí obecních soudů v případě extradice jiných občanů. Ve své věci poukazoval na zmanipulování trestního řízení státním orgány vlasti, což vyplývá i z rozhodnutí Arbitrážního soudu na území Ruské federace, který mu ve věci majetkových nároků z obchodních vztahů dal za pravdu. Je pak spekulací žalovaného jeho podřazení pod významné podnikatele s rozsáhlým majetkem na území vlasti a také to, že jako svého bezpečnostního poradce uváděl plukovníka B. Dále poukazoval na problémy plukovníka B., které měl na území Ruské federace vzhledem k jeho angažovanosti ve válce v xxx, a to, že si byl vědom, jakých otřesných zločinů se plukovník B. v xxx dopustil, a proto se snažil dodržet si odstup od tohoto člověka a zároveň též jeho odstup od své rodiny. Nesprávně též žalovaný hovoří v souvislosti s vraždou plukovníka B. s odplatou xxx. T., neboť tento občan byl pouze obviněn z vraždy, nikoli dosud odsouzen. Dále poukazoval na politickou situaci v Rusku, zejména na vyšetřování smrti S. A., k tomuto podání přiložil jako přílohu nahrané CD obsahující jednak zprávu jeho zástupce ve vlasti, články tisku, dopis členky Rady pro lidská práva prezidentu Ruské federace, dopis organizace Memorial J. B., reakci I. Z., rozhodnutí Krajského soudu v Brně ve věci žadatele o azyl A. A. a doklady o případech Z. Č., M., Ch. a B. K dalšímu doplnění žaloby. došlo 16.2.2012, kdy k doplnění žaloby předložil kopii dopisu svého zástupce ve vlasti. Další doplnění žaloby bylo 21.2.2012, kdy tímto rozšířením napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, a to nepřiznání azylu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť vyšly najevo nové důkazy, z čehož vyplývá, že k vydání mezinárodního zatykače ze strany orgánů ruské federace došlo nezákonným způsobem. K tomuto rozšíření žaloby byly přiloženy přílohy, zejména prohlášení jeho zástupce, kopie jeho cestovního pasu, doklad o registraci jeho bydliště ve vlasti. Další doplnění žaloby došlo 5.3.2012, kdy prokazoval katastrofální situaci, ve které se ruská justice nachází, což umožňuje vykonstruování trestních stíhání, čímž dochází k porušování základních lidských práv. Zároveň tímto podáním vypověděl plnou moc dosud udělenou k zastupování JUDr. Tomáši Sokolovi, advokátu se sídlem Praha 2, Sokolovská 60, a udělil plnou moc k zastupování H.D. xxx. Zároveň toto podání doplnil jednotlivými případy porušování lidských práv na území Ruské federace. Další doplnění žaloby došlo 11.3.2012, kde poukazoval na jednotlivé vykonstruované případy, ke kterým v Ruské federaci dochází, a navrhl výslech svědků jak v jeho případě, tak v jiných obdobných případech. K dalšímu doplnění žaloby došlo 11.3.2012, kde poukazoval na rozhodnutí Arbitrážního soudu v Moskvě ze dne 28.4.2011, které považuje jako klíčové v jeho případě extradice, o kterém se nezmínil ani obecný soud o extradici rozhodující a ani státní zástupkyně. Poukazoval, že v případě extradice ho v Ruské federace nečeká spravedlivý soud, ale zmanipulované trestní a soudní řízení, ve kterém je již předem odsouzený. Poukazoval na jiné případy zmanipulovaných trestních řízení v Ruské federaci a v tomto směru odkazoval na jednotlivé články v tisku. Dále poukazoval na změnu právní kvalifikace jednání, kterého se měl na území Ruské federace dopustit. Další doplnění žaloby došlo 16.4.2012, kdy žalobce poukazoval na stav soudnictví a vězeňského systému Ruské federace z hlediska dodržování lidských práv. Odkázal na vyjádření Českého helsinského výboru o stavu vězeňství v Ruské federaci z 30.5.2012, které též k rozšíření žaloby přiložil. Poukazoval na dataci mezinárodního zatykače, který byl proti němu státními orgány vlasti vydán. V tomto směru odkazoval jednak na případ z Itálie, kdy bylo zamítnuto

zahájení extradičního řízení ve věci vydání K. pro údajný trestný čin podvodu s lihem. Zároveň odkázal na zprávu MZV USA za rok 2011 o dodržování lidských práv v Ruské federaci a dále pak na články internetu, týkající se mučení v Rusku, o soudcích a ruské justici. V dalším podání ze dne 1.9.2012 poukazoval na stanovisko veřejného ochránce práv ve věci postupu jak Policie ČR, tak odboru azylové a migrační politiky MV. V dalším podání ze dne 17.9.2012 pak na zfalšovaný případ xxx Z. K., což doprovodil články z internetu. Podáním ze dne 20.9.2012 pak zaslal články z internetu týkající se potíže neziskových organizací v Ruské federaci a na rozdělení opozice. V podání ze dne 4.10.2012 pak žalobce zaslal právní názor svého zástupce ve vlasti a dále záznam o mučení vězňů v Ruské federaci. Podáním ze dne 14.10.2012 vedle zpráv Ruské federace předložil žalobce na nosiči DVD rozhodnutí Ústavního soudu ČR ve věci jeho extradice. V podání ze dne 1.11.2012 pak žalobce poukazoval na to, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb. a zároveň to, že došlo ke změně situace v jeho extradičním řízení, a to z důvodu změny skutkové podstaty trestu, pro které byl mezinárodní zatykač vydán, aniž by to bylo oznámeno státu (ČR), který o extradiaci rozhoduje. V tomto podání pak podpořil rozhodnutími LSLP o narušování lidských práv v Rusku. V dalším podání ze dne 25.10.2012 pak poukázal na skutečnost, že Ruská federace nechala z xxx unést opozičního aktivistu, který zde žádal o azyl.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby s tím, že rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo vydáno v souladu s právními předpisy a během řízení o jeho žádosti se nedopustil žádných pochybení. Rozhodnutí též náležitě odůvodnil, a to ve vztahu ke všem formám mezinárodní ochrany. Žaloba však neobsahuje žádné konkrétní námitky proti neudělení azylu dle § 12, § 13, § 14 a § 14b, které byly náležitě v napadeném rozhodnutí odůvodněny. Namítal pouze hrozbu vážné újmy spočívající v nelidském a ponižujícím zacházení ze strany soukromé osoby a tím naplnění podmínek doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, jejíž neudělení řádným způsobem odůvodnil. Žalobce v případě obav z jednání konkurenčního podnikatele mohl využít veškeré dostupné právní prostředky vnitrostátní ochrany, která má před ochranou mezinárodní přednost. I když v napadeném rozhodnutí vznesl pochybnosti o tom, zda tak žalobce učinil, v pochybnost pak přistoupil na tvrzení žalobce, že na policii ve vlasti s ohledem na jednání konkurenčního podnikatele se obrátil, avšak v případě nespokojenosti s postupem místní policie se již neobrátil na nadřízené složky ani nemohl doložit, že by mu tyto nadřízené složky ochranu odmítly poskytnout. Nelze tedy učinit závěr, že žalobce před nezákonným jednáním soukromých osob využil veškeré dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, resp. že by mu státní orgány jeho vlasti pomoc odepřely. V tomto směru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (NSS) 5 Azs 122/2007, dle kterého aby bylo možno shledat absenci státní ochrany, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálné dostupné prostředky k ochraně svých práv, čemuž odpovídá i rozhodnutí NSS 6Azs 479/2004 a 4 Azs 449/2005. Během správního řízení pak bylo bez jakýchkoli pochybností zjištěno, že žalobce k dosažení ochrany svých práv veškeré dostupné prostředky nevyužil. Nelze proto dovodit obecný závěr, že by stát nebyl schopen mu poskytnout dostatečnou ochranu před nátlakem ze strany soukromých osob, který by bylo možno považovat za pronásledování a tak činit paušálně v každém jednotlivém případě odpovědný stát a jeho orgány. Je nutno vzít v úvahu, že zmíněné události se odehrály v roce 2009, kdy měly vést žalobce k odchodu z vlasti, po vstupu na území ČR pak žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal, učinil tak až v roce 2011, v době, kdy byl dán do předběžné vazby s ohledem na řízení o extradiaci. Pokud se týká možného odsouzení a uvěznění v souvislosti s trestním stíháním žalobce ve vlasti, poukázal, že mu nepřísluší posuzovat, zda je žalobce vinen ze spáchání trestných činů, pro které je žádáno jeho vydání, t.j. zda byly naplněny zákonné podmínky k extradiaci. Zabýval se pouze azylově relevantními důvody, kdy

dospěl k závěru, že již samotný výkon vazby a trestu odnětí svobody nelze automaticky hodnotit jako skutečnou hrozbu vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Tato námitka žalobce není způsobilá k zpochybnění jeho závěru učiněného v napadeném rozhodnutí ve vztahu k aplikaci § 14a zákona o azylu. Jeho tvrzení o nutnosti vycházet ze zpráv o situaci v zemi původu je formulováno pouze v obecné poloze, aniž by bylo uvedeno, jaké konkrétní informace a skutečnosti v nich obsažené by bylo nutno zohlednit. Totéž se vztahuje k námitce žalobce ve vztahu napadeného rozhodnutí k směrnicí ES. Zároveň odkázal na obsah spisového materiálu, který byl shromážděn ve věci, a protože žalobce nesplnil zákonem stanovené podmínky pro udělení mezinárodní ochrany na území ČR, jeho žádost zamítl.

V doplněném vyjádření žalovaný ze dne 29.2.2012 odkázal na žalobu žalobce, kdy napadl rozhodnutí pouze nepřiznání doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, nikoli dle § 12 zákona o azylu. Navíc dle informací uvedených žalobcem během správního řízení žalobce podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu nesplňuje. Pokud se týká tvrzení žalobce o chybném zachycení jeho výpovědi během správního řízení v protokolu o pohovoru, tato námitka byla uplatněna až po lhůtě k podání žaloby, kdy již žalobu nelze o další body rozšiřovat. V tomto směru navíc odkazoval na správní spis, zejména na protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který byl dle § 16 zákona č. 500/2004 Sb. vyhotoven v jazyce českém za přítomnosti tlumočnicka z jazyka ruského a za přítomnosti zástupce žalobce. V průběhu celého správního řízení pak žalobce tak i jeho právní zástupce vůči tomuto postupu žalovaného včetně protokolace výpovědi žalobce neměli žádných námitek. Pokud se týká ohledně vazeb žalobce na plukovníka B., odkázal jednak na shromážděný spisový materiál, a zejména na vlastní výpověď žalobce učiněnou během správního řízení. Pokud se týká nabytí právní moci rozhodnutí, odkázal na ust. § 31a zákona o azylu, dle kterého rozhodnutí ve věci azylu nabývá právní moci dnem doručení rozhodnutí. Podání žaloby ve věci mezinárodní ochrany pak v zásadě má odkladný účinek. Na závěru, který učinil v předcházejícím vyjádření ze dne 15.2.2012, pak setrval.

Z rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2.12.2011 č.j. OAM-310/LE-LE05-LE05-2011 bylo zjištěno, že tímto rozhodnutím nebyla udělena mezinárodní ochrana žalobci dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany pak nabylo právní moci 14.12.2011. V odůvodnění je uvedeno, že dne 14.10.2011 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Na území vlasti pracoval jako právník a ekonom, svou vlast opustil 19.9.2009 z důvodu zjištěného jednání A. T., s kterým se seznámil v roce 2007 a kterému umožnil v roce 2008, aby pro něho pracovali jeho zaměstnanci, pro které neměl práci. T. mu však bylo řečeno v září 2008, že jeho lidé nepracovali dobře, udělali chyby, na základě kterých tratil velkou částku, kterou pak na něm požadoval. Později se jménem T. na něj začali obracet vymahači, bývalí pracovníci KGB a ministerstva vnitra. Teprve později se dozvěděl, že T. byl v minulosti odsouzen za vymáhání peněz. V roce 2008, kdy došlo k prohlídkám v jeho firmách, daňová správa zabavila řadu dokumentů a zablokovala mu účty, které však po měsíci odblokovala. V té době jak p. T., tak jeho spolupracovníci, mu telefonicky vyhrožovali, požadovali na něm zaplacení vysoké částky. Následně 21.3.2008 byl napaden třemi maskovanými muži, kteří ho zbili a způsobili mu zranění. Proto následně 25.3.2009 odjel z Moskvy, a to zprvu do Itálie, následně do ČR, kam po třech týdnech za ním přijela i jeho rodina. Protože se mu zdálo, že se situace uklidnila, v září 2009 se vrátil zpět do Moskvy, kdy po několika dnech byl opětovně napaden dvěma muži, kteří mu připomněli, že by měl zaplatit. Proto 19.9.2009 opět vlast opustil. V březnu 2009 při prvním napadení se 2x obrátil na policii, kde však řekl, že útočníky neviděl, že má pouze podezření na Tx, a proto odmítli mu

podání zaregistrovat. Nato byl T. upozorněn, že je zbytečné se na policii obracet, neboť má vlivné známé. Z toho důvodu si v Moskvě najal ochranku. V roce 2010 mu B. sdělil, že je proti němu vedeno trestní stíhání, o kterém však nemá žádnou informaci. Situaci s T. se pokusil prostřednictvím B. vyřešit, a to ještě v květnu 2011. To se mu však nepodařilo. V červnu 2011 byl pak v Moskvě B. zastřelen, což je mediálně známý případ. Proto se obává, že v případě jeho předání do vězení v Rusku jsou lidé kolem T. schopni ho ve věznici zabít. Dále vypověděl, že poté, co 19.9.2009 odjel z Moskvy, zdržoval se zprvu na Blízkém Východě v Dubaji, odtud odjel do Německé spolkové republiky, pak do ČR, po třech týdnech opětovně do SRN, odtud na Kypr a Černou Horu, zpět do SRN a ČR, kde má od roku 2006 povolen trvalý pobyt. Vzhledem k jednání p.T. nemá jistotu, že mu bude poskytnuta ochrana ze strany státu, jehož občanství má. Pokud se týká zdravotního stavu, má xxx, je xxx a po napadením se zhoršil xxx. Ve vlastnoručně psaném prohlášení pak uvedl, že z Ruska odjel v roce 2009, neboť mu bylo od roku 2008 vyhrožováno lidmi, který chtěli ovládnout jeho majetek. Následně v březnu a v září 2009 byl napaden a orgány policie na jeho stížnost nereagovaly. V pohovoru ze dne 14.10.2011 pak uvedl, že po opuštění Ruska 19.9.2009 se již do vlasti nikdy nevrátil. O svém trestním stíháním v Rusku se dozvěděl v dubnu nebo květnu 2010. Na jeho žádost B. přes své kontakty zjistil, že bylo proti němu zahájeno trestní stíhání. Uvedl, že jeho právním zástupcem ani on ani jeho manželka neobdrželi žádný doklad ohledně zahájení trestního stíhání vůči němu. Důvod opuštění Ruska byl to, že se obával o svůj život a zdraví, a má obavu o zdraví své rodiny. Zároveň nemá jistotu, že by ji ruské státní orgány ochránily. Uvedl, že v Rusku neměl nikdy žádné jiné problémy, než které uvedl, a to ani kvůli svému podnikání a ani se státními orgány. V politice se nikterak neangažoval, a ani ve veřejném životě. V případě, pokud bude vydán do Ruské federace, jemu a jeho rodině hrozí nebezpečí. Na základě mezinárodního zatykače byl dne 20.7.2011 na území ČR zatčen. Namítal, že v extradičním řízení nenachází žádný doklad, který by byl jím podepsán. Pokud se týká druhého napadení v roce 2009, to se již na policii neobrátil, na tu se obrátil pouze 2x, a to po březnovém útoku. Poté, co se obrátil na policii mu bylo řečeno, aby napsal oznámení, když pak toto oznámení podal, nikdo oznámení nevyšetřoval. neobrátil se na něho se žádnou informací. Svým jednáním se T. snažil získat jeho majetek a jak se dozvěděl od B., činil tak i v jiných případech v předcházející době. Protokol o pohovoru byl sepsán za přítomnosti tlumočníka a jeho zástupce a s obsahem zápisu pak souhlasil jak žalobce, tak i jeho právní zástupce bez jakýchkoli připomínek. Dne 14.11.2011 zaslal zástupce žalobce doklady o obecné situaci v oblasti dodržování lidských práv v Rusku, jedná se o vyjádření Českého helsinského výboru (ČHV) o stavu dodržování lidských práv, zprávy MZ USA o stavu dodržování lidských práv za rok 2010, prohlášení jeho zástupce na území Ruské federace z 6.9.2011 a dále několik článků z internetu. Dokumenty se zabývají obecnou situací v oblasti lidských práv v Rusku, pouze vyjádření ČHV se zaměřuje především na situaci v ruském vězeňství, kde se uvádí, že celková vybavenost ruských věznic je skromná, nedosahuje standardu obvyklých v Evropě (v ČR). Dalším problémem v ruských věznicích se pak považuje míra úmrtnosti, hygienické podmínky a šíření vážných nemocí. Dne 25.11.2011 bylo doručeno správnímu orgánu podání zástupce žalobce obsahující 6 stran textu v ruském jazyce, jejichž překlad si obstaral a je součástí správního spisu. Jedná se o čestná prohlášení 4 osob - pana B. N., N. N., Z. J. a žalobcovy manželky M. S. V prohlášení N. se uvádí, že v roce 2006-2009 pracoval u žalobce jako řidič, od manželky žalobce se dozvěděl, že jim bylo písemně a telefonicky vyhrožováno a že na nich byly vymáhány peníze. Sám byl několikrát přítomen takovému telefonickému rozhovoru, které dle něho začaly v roce 2008 a trvaly až do března 2009, kdy byl žalobce zbit. Dle jeho informací se však žalobce neobrátil na policii, jelikož v březnu roku 2009 odjel do zahraničí. Od dubna 2009 již pro něj nepracoval. Paní N. pak prohlásila, že jako přítelkyni rodiny žalobce jí bylo známo, že žalobce úspěšně podnikal, na přelomu let 2008/2009 začaly rodině žalobce nepříjemnosti, anonymní dopisy, telefonáty

s výhrůzkami a požadavky na vyplácení peněz. Začátkem roku 2009 byl pak žalobce zbit, zraněn, ale na policii se neobrátil, protože se obával dalšího pronásledování. Po několika dnech s rodinou žalobce odjel z vlasti. Tam se vrátil až koncem roku 2009 a znovu odjel. Nedávno zjistila, že žalobce je trestně stíhán. Paní K. uvedla, že zná žalobce a jeho rodinu mnoho let, že jí bylo manželkou žalobce sděleno, že od konce roku 2008 mají nepříjemnosti, že je jim písemně i telefonicky vyhrožováno uvězněním a jsou na nich požadovány peníze. Žalobce byl v březnu 2009 zbit a poté s rodinou odjel do zahraničí. V září 2009 se vrátil, opět začaly telefonáty a po několika dnech proto opětovně odjel. Nikdy jí nebylo řečeno žalobcem ani jeho manželkou, že by se žalobce z důvodu napadení obrátil na policii. Manželka žalobce pak uvedla, že ve věci údajného podvodu neměl vyšetřovatel v Ruské federaci zájem na objektivním vyšetřování. Dále uvedla, že od 18.9.2009 se žalobce nachází v zahraničí, od té doby nepřekročil ruské hranice. Zároveň že zástupci žalobce ve vlasti nebyl k řízení věci údajného podvodu přístup umožněn. Proto se domnívá, že stíhání vůči žalobci je vykonstruováno a tím byly porušeny jeho lidská a občanská práva. V březnu 2009 na území Ruské federace byl žalobce zbit, proto z Ruska vycestoval, vrátil se tam až v září 2009, z důvodu obnovení výhrůžek byl nucen opětovně Rusko opustit. Dne 7.9.2011 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a zároveň otázan, zda se k těmto podkladům chce vyjádřit nebo chce navrhnout jejich doplnění. Právní zástupce žalobce, který byl též přítomen, však sdělil, že se chce seznámit pouze s dokumentem na straně 293 spisového materiálu, jinak se nechce k podkladům nijak vyjádřit. Žalobce pouze uvedl, že si vzpomněl na jednu z informací, a to, že na území ČR poskytl důležité informace ÚOOZ týkající se zločinů spáchaných občany Ruska na území ČR. Vzhledem k tomu se obává ohrožení ze strany těchto pachatelů. Zároveň dodal že nic jiného ke své žádosti uvést nechce.

Správní orgán tedy uzavřel, že v průběhu správního řízení jako důvod odchodu z vlasti uvedl žalobce vydírání skupinou kolem podnikatele T. a v této souvislosti též vyhrožováním. Dále obavu z pachatelů trestných činů na území ČR, proti nimž vypovídal a je ochoten svědčit. Dle § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. V tomto směru uvedl žalobce, že nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace, na území Ruské federace nebyl nijak politicky činný a do veřejného života se nikterak nezapojoval. S ohledem na tyto skutečnosti bylo bez jakýchkoli pochybností zjištěno, že ust. § 12 písm. a) zákona o azylu není naplněno, neboť nebylo bez jakýchkoli pochybností prokázáno, že by byl na území vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť nebylo bez jakýchkoli pochyb zjištěno, že by žalobce měl odůvodněné obavy z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Žalobce se nikdy nedomáhal, že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve své vlasti, obával se pouze pronásledování jiné podnikatelské skupiny kol podnikatele T. z důvodů zjištěných, neboť tento podnikatel chtěl převzít jeho majetek. Nebylo tehdy bez jakýchkoli pochybností prokázáno, že by žalobce měl odůvodněné obavy z taxativně uvedených důvodů v § 12 písm. b) zákona o azylu. Obava z pronásledování v souvislosti s majetkovými nároky pak nelze pod důvody udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu podřadit. Námitka žalobce, že jeho trestní stíhání na území Ruské federace, na základě kterého byl vydán mezinárodní zatykač, a ohledně tohoto mezinárodního zatykače pak probíhá na území ČR extradiční řízení, nelze pod důvody uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu podřadit, a to již na základě rozhodnutí NSS č. Azs 519/2004, neboť v řízení o azylu nelze přezkoumávat zákonnost postupu orgánu země původu v trestním řízení. Z toho, že stav

demokracie a respekt k lidským právům je v Rusku v mnoha ohledech problematický, nelze ještě vyvozovat, že existence autoritářského režimu znamená aplikaci § 12 písm. b) zákona o azylu, což vyplývá i z rozhodnutí NSS 3 Azs 303/2004, dle kterého skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, a jsou v mnoha případech pošlapávána lidská práva, neznamena, že kterýkoli občan této země je k takovému negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Pokud pak žalobce žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není, nebo takovéto skutečnosti ani netvrdí, nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Proto došel k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Následně se pak zabýval, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu z důvodu sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu. Tyto podmínky však žalobce nesplňuje, neboť žádnému jeho rodinnému příslušníkovi uvedenému v ust. § 13 odst. 2 zákona o azylu nebyl udělen azyl dle § 12 či § 14 zákona o azylu. Manželka žalobce pobývá na území ČR na základě trvalého pobytu, tedy na základě jiného důvodu, a to dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, kterýžto pobyt není možno s udělením azylu dle § 12 či § 14 zákona o azylu zaměnit. Jelikož žádnému rodinnému příslušníkovi uvedenému v § 13 odst. 2 zákona o azylu nebyl azyl dle § 12 či § 14 udělen, žalobce udělení azylu z důvodu sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu nesplňuje. Dále se pak správní orgán zabýval udělením azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Především došel k závěru, že zdravotní stav žalobce nevyžaduje žádnou specializovanou tedy ve vlasti původu nedostupnou péči, zároveň není důvodem ani existence rodinných vazeb na území ČR, a to spíše, že se jedná o cizího státního příslušníka, jak vyplývá i z rozhodnutí NSS 3 Azs 12/2003 a č.j. 1 Azs 5/20111, a proto nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Jelikož nebyly shledány důvody hodné zvláštního zřetele, žalobci humanitární azyl nebyl udělen. Pokud došel k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu jakožto vyšší formy ochrany, zabýval se, zda žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a § 14b zákona o azylu. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu lze udělit doplňkovou ochranu v případě důvodné obavy z důvodů uvedených v § 14a odst. 2 zákona o azylu. I když původce vážné újmy se rozumí jednak státní orgán, může být původcem vážné újmy i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát není schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem mu zajistit ochranu před vážnou újmou. Žalobce uvedl, že v případě návratu do Ruska se obává vykonstruovaného trestního stíhání a následného odsouzení a uvěznění v souvislosti se svým vydíráním ze strany konkurenční podnikatelské skupiny, nebylo zjištěno nic, z čeho by bylo možno dojít k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozila vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalobce vyjádřil v průběhu správního řízení obavu z porušením svých práv v případě, že bude vydán k trestnímu stíhání do Ruska a tam souzen a uvězněn. Tuto obavu však nelze hodnotit jako skutečně hrozící vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Co se týká případného nebezpečí plynoucího z umístění do vazby a případného trestu za trestný čin, z něhož je žalovaný viněn, nutno konstatovat, že správnímu orgánu v daném případě nepřísluší hodnotit, zda se žalobce skutečně dopustil jednání, pro které je trestně stíhán, a zda jsou zde splněny podmínky pro jeho vydání k trestnímu stíhání do Ruska. I když dle informací se oblast vězeňství jeví z hlediska respektu k lidským právům jako přinejmenším problematická, z těchto zdrojů nevyplývá, že by žalobci mělo automaticky v případě jeho uvěznění hrozit mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, neboť pouze hrozba špatného zacházení nepředstavuje sama o sobě skutečné nebezpečí vážné újmy a nemá za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. I v případě nebezpečí ze strany konkurenční podnikatelské skupiny nelze považovat za vážnou újmu ve smyslu zákon o azylu, jednak jsou jejími původci, jak jednoznačně z výpovědi žalobce vyplývá, soukromé osoby, a správní orgán nemohl dojít k závěru, že by státní orgány Ruska v jeho případě nekonalý nebo nekonalý dostatečně, neboť žalobce se pouze v prvním případě v březnu 2009

po svém napadení obrátil na policii ve své vlasti a po neúspěšném podání se již neobrátil k vyšším složkám policie, nýbrž své problémy řešil odjezdem z vlasti. Při jeho opakovaném návratu do vlasti v září 2009 po napadení se již na státní orgány Ruské federace neobrátil. Proto je nutno odkázat na rozhodnutí NSS 6 Azs 8/2003, dle kterého je nutné využití všech prostředků, který právní řáty vlasti žadatele k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje, t.j. aby v případě, že na nejnížší policejní instanci neuspěl, obrátil na státní orgány jím nadřízeném či již policejní orgány jiné. To však žalobce neučinil ani o případném takovémto postupu nepředložil žádné důkazy. Proto nelze dojít k závěru, že v případě tvrzeného nebezpečí ze strany vyděračů lze považovat za vážnou újmu. Správní orgán konstatoval, že žalobce neuvedl nic, co by bylo možno hodnotit jako skutečné hrozící nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Správní orgán tedy na základě skutečností sdělených žalobcem o posouzení informací o zemi původu neshledal, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. I když na území ČR pobývá jeho manželka a děti, jejich pobyt je dán dle zákona o pobytu cizinců, tedy dle jiného zákona než zákona azylového. V takovémto případě ochrana rodinného práva žalobce nemůže být důvodem k tomu, aby žalobce nemohl být vydán k trestnímu stíhání do vlasti, což vyplývá z rozhodnutí NSS 6 Azs 5/2010, dle kterého rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Navíc o jeho vydání k trestnímu stíhání do vlasti bude rozhodovat obecný soud ve zvláštním řízení o extradici. Žalobce též nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu, neboť žádnému jeho rodinnému příslušníkovi uvedenému v § 14b odst. 2 zákona o azylu nebyla doplňková ochrana udělena.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 18.8.2011 podal žalobce t.č. ve vazbě žádost o udělení azylu z humanitárních důvodů, neboť se obává, že by mohl být vydán do Ruska k trestnímu stíhání. Svou žádost upřesnil 25.9.2011 o udělení mezinárodní ochrany, kdy uvedl, že v minulosti byl dvakrát napaden lidmi kolem T., které ho vydírali a požadovali na něj postoupení firem. Z důvodu vydírání se obrátil na policii, která však věc nikterak nešetřila. Dne 13.10.2011 byla se žalobcem sepsána žádost o udělení mezinárodní ochrany, kde uvedl, že nikdy nebyl a není členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Svoji vlast opustil 19.9.2009 z důvodu problémů se skupinou kolem T., se kterým se seznámil v roce 2007 a kterému v roce 2008 přenechal část svých lidí, aby pro něho pracovali. Tito však neměli pracovat řádně a dopustili se chyby, na základě které T. trafil. Značnou škodu pak vymáhal na něm i pomocí vymahačů, kteří ho 21.3.2009 napadli a zranili a z důvodu obav před nimi 25.3.2009 Ruskou federaci opustil. Zpátky se vrátil až v září 2009 v domněnání, že situace se uklidnila. Po návratu byl však cílem opětovného vydírání a napadení, a proto 19.9.2009 opětovně z Moskvy odjel a zpět se již nevrátil. Po svém napadení 21.3.2009 se obrátil na policii, po oznámení, že však osoby, které ho napadly, byly maskované, a proto nemohl určit o koho se jedná, policie byla nečinná. V září 2009 se již na policii neobrátil. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14.10.2011 pak žalobce zopakoval, že naposled opustil Rusko 19.9.2009. O zahájení trestního stíhání vůči němu v Rusku se dozvěděl někdy dubnu, květnu 2010 od B., kterého požádal, aby v Rusku zjistil, zda se proti němu v Rusku něco chystá. Rusko pak opustil z důvodu obavy o svůj život a zároveň nemá jistotu, že by ho ruské orgány chránily. Jiné problémy než s podnikatelskou skupinou kolem T. v Rusku neměl. Pokud se týká trestního stíhání, které je vůči němu vedeno v Rusku, jedná se o vykonstruované trestní stíhání, kdy o jeho vydání k trestnímu stíhání rozhoduje soud na území ČR v rámci extradičního řízení. B., který byl jeho bezpečnostním poradcem, byl zastřelen 10. či 12.6., žádné detaily o jeho smrti mu nejsou známy, neví, kdo ho zastřelil a za jakých okolností, a namůže tvrdit, že by tak bylo činěno v souvislosti s jeho případem. Na policii se obrátil pouze po březnovém útoku 2009, a to dvakrát, policie však jeho oznámení

nevyšetřovala. Na nadřízené orgány policie, u které oznámení podal, se již neobrátil. Spor mezi ním a panem T. byl pouze majetkové podstaty, a to z důvodu zjištění T., který chtěl získat jeho podniky a pozemky, které měly velkou cenu. Dne 11.11.2011 pak zástupce žalobce doplnil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany o zaslané přílohy, který jsou v této doplnění žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Opětovně byl sepsán protokol s žalobcem za přítomnosti jeho zástupce a tlumočníka, seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 29.11.2011, kdy po seznámení s podklady uvedl žalobce, že v předchozím pohovoru zapomněl uvést jednu informaci, a to že poskytl ÚOOZ nějaké informace, na základě kterých má obavy, že tyto informace ho mohou ohrozit. Informace se pak týkaly zločinů spáchaných občany Ruské federace na území ČR. V dalším doplnění žádosti o udělení mezinárodní ochrany 24.11.2011 předložil zástupce žalobce materiály, které mu byly předloženy manželkou žalobce na podporu tvrzení žalobce obsažených v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na základě tohoto správního řízení pak žalovaný vydal dne 2.11.2011, kterým neudělil mezinárodní ochranu žalobci dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., kdy toto rozhodnutí převzal zástupce žalobce dne 14.12.2011 a téhož dne rozhodnutí nabylo právní moci. Proti tomuto rozhodnutí pak žalobce podal žalobu.

Především je nutno konstatovat, jak vyplývá z rozhodnutí NSS 2 Azs 3/2003, v řízení o azylu je rozhodující pro posouzení jak naplnění zákonných podmínek, tak pro rozsah dokazování, uváděné důvody žadatelem v jeho žádosti při pohovoru nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Zároveň je nutno konstatovat s ohledem na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s.r.s., že rozšířit žalobu o dosud nenapadnuté výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body je možné jen ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby je uvedena v ust. § 32 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. a činí 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Jestliže tedy rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobce bylo doručeno dle § 34a odst. 1 zákona o azylu zástupci žalobce 13.12.2011, tak lhůta k podání žaloby dle ust. § 32 odst. 1 téhož zákona uplynula dnem 30.12.2011, jelikož však šlo o neděli, s ohledem na ust. § 40 odst. 3 s.r.s. je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den, což je 31.12.2011. Pouze do tohoto dne pak žalobce mohl podat jak žalobu, tak žalobu rozšířit o dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo důvody žaloby. Během lhůty k podání žalobě dne 29.12.2011 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce žalobu proti rozhodnutí žalovaného, a to do výroku nepřiznání doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Teprve až v lhůtě po podání žaloby rozšířil tyto důvody i proti ostatním výrokům žalovaného uvedených v rozhodnutí ze dne 2.12.2011, a to zejména o důvody nepřiznání azylu dle § 12 zákona o azylu. Soud se tedy zprvu zabýval tím, zda žalobce splňuje podmínky doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. O doplňkové ochraně dle § 28 zákona o azylu je zvažováno v případě, pokud žalobce nesplňuje podmínky udělení azylu dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu lze udělit jen v případě, pokud jsou splněny podmínky pro jeho udělení dle § 14 odst. 2 zákona o azylu. Tyto podmínky uvedené v § 14a odst. 2 zákona o azylu jsou stanoveny taxativně. Doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu lze udělit jen v případě, kdy by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle odst. 2 téhož ustanovení. Za vážnou újmu se podle zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Především je nutno konstatovat, že žalobce se nachází ve vazbě z důvodu řízení o extradici probíhajícího před obecnými soudy na území ČR na základě mezinárodního zatykače vystaveného ruskou stranou. V tomto směru je nutno konstatovat, že jakékoli námitky proti trestnímu řízení probíhajícímu vůči žalobci v Rusku je nutno uplatňovat v extradičním řízení před obecnými

soudy, do kterého soud rozhodující ve správním soudnictví nemůže nijakým způsobem zasahovat. V řízení o azylu, jak již vyplývá z rozhodnutí NSS 4 Azs 519/2004, nelze ve správním řízení přezkoumávat zákonnost postupu zemí původu v trestním řízení. Tedy soud rozhodující ve správním řízení nemá jakoukoli možnost posuzovat, zda trestní řízení na území Ruské federace nebylo vůči žalobci vykonstruované, popřípadě, zda mezinárodní zatykač splňuje zákonné podmínky. Tyto všechny okolnosti může řešit pouze obecný soud v řízení o extradici, kdy zákonnost nároku strany, který vydala mezinárodní zatykač posuzuje. Jedině v tomto řízení může rozhodnout, zda osoba mezinárodním zatykačem stíhaná bude do země původu vydána či nikoliv. To souvisí i s případnými obavami žalobce, pokud se týká věznění na území Ruské federace v případě jeho vydání, neboť skutečnosti, jaká je situace ve vězeňství na území Ruské federace, může posoudit pouze obecný soud v rámci řízení o extradici, a to tak, že v konečném rozhodnutí buď rozhodne o vydání žalobce do země, která na něj vydala zatykač, nebo tak neučiní. Obavy žalobce dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. jím sdělené spadají pouze do pravomoci obecného soudu rozhodujícího o extradici žalobce, kdy jeho obavy ohledně vyděračské skupiny kolem podnikatele T. je nutno posuzovat ve smyslu rozhodnutí NSS 6 Azs 479/2004, dle kterého aby bylo možno shledat absenci státní ochrany, musel by stěžovatel využít veškeré reálně dostupné prostředky ochrany svých práv. Pokud žalobce po prvním svém fyzické napadení ze strany vyděračů skupiny T. se obrátil na policii ve vlasti, která jeho trestnímu oznámení, ve kterém mimo jiné nemohl určit osoby, které ho přepadly se nezabývala, nevyužil ještě veškeré prostředky ochrany svých práv, neboť v případě nečinnosti orgánu policie měl možnost se obrátit na vyšší složky policie, případně na orgány prokuratury na území Ruské federace, což žalobce neučinil, naopak po krátké době čtyř dnů vlast opustil. Z toho vyplývá, že žalobce nevyčerpal všechny reálně dostupné prostředky k ochraně svých práv. Takže nelze se domáhat, že by mu hrozilo v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) téhož zákona, navíc když dle rozhodnutí NSS 2 Azs 60/2003 hrozby v souvislosti s majetkovými spory či vydíráním v Rusku za pronásledování nelze považovat. Soud tedy neshledal žádný důvod přiznání doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. I když žalobce až po uplynutí lhůty k podání žaloby rozšířil dalším svým podáním v únoru 2012 žalobu i na ostatní výroky žalobce dle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu, z opatrnosti uvádí soud, že s ohledem na rozhodnutí NSS 4 Azs 442/2005, že institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů v § 12 zákona o azylu, obecně není prostředkem pro řešení jakéhokoli problému (osobních, ekonomických, rodinných) v zemi původu, kdy udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákona stanovených podmínek, přičemž dle rozhodnutí NSS 7 Azs 13/2003 § 12 zákona o azylu vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně. Dle § 12 písm. a) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Jak bylo zjištěno během správního řízení, žalobce není a nebyl členem žádné politické strany nebo jiné organizace, na území Ruské federace nebyl nikterak politicky aktivní a veřejného života se neúčastnil. Vyjma potíže s vyděrači kolem podnikatele T. neměl žádných potíží. Nebylo tedy bez jakýchkoli pochybností zjištěno, že by byl žalobce pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Z toho důvodu žalobce důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu nesplňuje, stejně tak nesplňuje důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce neuváděl, že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Žalobce nikdy neuváděl, že by měl nějaké problémy nebo odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve své vlasti. Z toho lze vyvodit bez jakýchkoli pochybností, že nesplňuje

podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce též nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu, neboť žádnému jeho rodinnému příslušníkovi uvedenému v ust. § 13 odst. 2 zákona o azylu nebyla mezinárodní ochrana dle § 12 či § 14 zákona o azylu udělena. Manželka žalobce sice žije na území ČR, nicméně pobývá na území ČR dle jiného právního důvodu, a to dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, neboť manželka žalobce má na území ČR trvalý pobyt, nikoli že by zde pobývala na základě uděleného azylu dle § 12 či § 14 zákona o azylu. Žalobce tedy podmínky pro udělení azylu z důvodu sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu nesplňuje. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť na humanitární azyl nemá žadatel subjektivní právo, jak vyplývá z rozhodnutí NSS 3 Azs 12/2003, o humanitárním azylu rozhoduje správní orgán na základě svého uvážení. Dle rozhodnutí NSS 5 Azs 47/2003 azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodného zvláštního zřetele. Onemocnění, kterým trpí žalobce, je léčitelné na území jeho vlasti, nevyžaduje žádné speciální léčení, které by mu zdravotnické orgány vlasti nebyly schopny poskytnout. Nejedná se tedy v případě žalobce o případ hodný zvláštního zřetele, navíc žalobce se obává, že v rámci extradice bude rozhodnutím obecného soudu ČR vydán do své vlasti, která na něho vydala mezinárodní zatykač. Obava žalobce v případě jeho uvěznění na území Ruské federace v případě jeho vydání na základě extradice k trestnímu stíhání, není důvodem k udělení jak azylu dle § 12 písm. b), tak § 14 zákona o azylu, neboť jak vyplývá z rozhodnutí NSS 3 Azs 303/2004, skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech poškozuje lidská práva, to ještě neznamená, že kterýkoli občan takovéto země je tomuto negativnímu vlivu přímo či zprostředkovaně vystaven. Pokud se domáhá žalobce, že jeho trestní stíhání ze strany Ruské federace bylo vykonstruované a má vážné obavy o svůj život a zdraví v případě uvěznění v Ruské federaci po svém vydání, tyto skutečnosti nejsou řešitelné v řízení o azylu, ale pouze v řízení o extradici, kdy soud rozhodující o extradici se těmito skutečnostmi je povinen zabývat a na základě posouzení všech skutečností pak rozhodnout, zda žalobce bude vydán do země původu k trestnímu stíhání či vydán nebude. V případě, pokud soud rozhodující o extradici dojde k závěru, že podmínky pro vydání žalobce k trestnímu stíhání do Ruské federace nejsou splněny a odmítne ho do Ruské federace vydat, je žalobce dostatečně chráněn na území ČR dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, neboť na území ČR má trvalý pobyt. Po dobu existence trvalého pobytu žalobce na území ČR pak žalobce nelze vypovědět z jeho území. Žalobce též nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu, neboť k žádnému jeho rodinnému příslušníkovi dle § 14b odst. 2 zákona o azylu nebyla doplňková ochrana udělena. Pokud se týká existence rodinných vazeb na území ČR, je nutno odkázat na rozhodnutí NSS 1 Azs 5/2011, dle kterého ani existence rodinných vazeb na území ČR, a to tím spíše, že se jedná o cizí státní příslušníky, nelze pod humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu podřadit. Shrnutí, otázky oprávněnosti trestního stíhání žalobce na území Ruské federace a tím i oprávněnost mezinárodního zatykače může posoudit pouze obecný soud v řízení o extradici, kdy na základě zvážení všech skutečností dojde k závěru, zda jsou splněny veškeré podmínky pro vydání žalobce k trestnímu stíhání do země původu a v takovémto případě žalobce k trestnímu stíhání vydá, anebo veškeré podmínky splněny nejsou, a poté rozhodne, že žalobce se nevydává. Tedy veškeré skutečnosti týkající se extradice žalobce na základě mezinárodního zatykače má oprávnění posoudit pouze obecný soud v řízení o extradici, nikoli soud rozhodující ve správním soudnictví v řízení o azylu, kdy navíc dle rozhodnutí NSS 4 Azs 519/2004 ve správním řízení nelze přezkoumávat zákonnost postupu země původu v trestním řízení. Zákonný postup země původu v trestním řízení má možno posoudit pouze obecný soud v řízení o extradici. Jelikož v azylovém řízení je pro posouzení žádosti žadatele azylový příběh jím vyprávěný a tento azylový příběh je jedinečný a nezaměnitelný, nelze jeho azylový příběh posuzovat ve vztahu k jiným azylovým příběhům

a z tohoto důvodu výsledk svědků, kteří nemají k jeho azylovému příběhu přímý vztah, je nadbytečný, a proto soud návrh výsledku svědků tak, jak žalobce navrhoval, neprovedl. Jelikož pak azylový příběh žalobce se vztahuje ke skutečností, které se udály v zemi původu, bylo nadbytečné se zabývat obavami žalobce vyplývající z pomoci orgánům Policie ČR na jeho území. Jelikož tedy bez jakýchkoli pochybností bylo zjištěno, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., rozhodl dle § 78 odst. 7 s.ř.s. tak, jak je obsaženo ve výrokové části tohoto rozsudku, a žalobu žalobce směřující na zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2011 č.j. OAM-310/LE-LE05-LE05-2011 zamítl, neboť v rozhodnutí žalovaného nezjistil žádnou nezákonnost.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. I když žalovaný měl ve sporu úspěch, náklady řízení mu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 9. listopadu 2012

Mgr. Jiří T i c h ý v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
H. B.